

မိုး : မိုး : စာ ဝ ဝ

အကြည့်တော်

ခရီးဟောင်း

အခန်း (၁)

Demo Crazy

Demo = နမူနာ

Crazy = အရူး

Demo Crazy = နမူနာအရူး

Demo Crazy မှ True Crazy အဖြစ်တက်လှမ်းရန်

မှတ်ချက်။ ။မည်သူ့ကိုမှ ချန်မထားပါ။

ခလောက်နီကျေးရွာတွင်ဖြစ်သည်။

ကျေးရွာအမည် ခလောက်နီဖြစ်နေ၍ တချို့က တစ်မျိုးတမည် ထင်ကြသည်။ နီပါနေ၍ ကွန်မြူနစ်ရွာဟု ဆိုကြသည်။ ခလောက်ပါ၍ လဲလယ်သမားကိုယ်စား ပြုဟု ဆိုကြပြန်သည်။ တချို့ကလဲ ခရိုနီကျေးရွာဟု ထင်ကြပြန်သည်။

ခလောက်နီသည် ထိုသို့မဟုတ်။

ယခင်က ထိုရွာကလေးမှာ အမည်နာမ,မရှိဘဲ အတော်ကြာကြာနေခဲ့သည်။ ထိုတုန်းက ရွာကလေးကို မေးလျှင် မြစ်ကမ်းနံဘေး တည်သောကြောင့်

"မြစ်ကမ်းစပ်ရွာ"ဟုလည်းကောင်း၊ သူကြီး ဦးဖိုးနီ အုပ်ချုပ်၍
'ဦးဖိုးနီ'ရွာဟုတစ်သွယ်၊ ဆန်ရေစပါး အထွက်များ၍ 'စပါးထွက်ရွာ' စသည်ဖြင့်
အမျိုးမျိုး ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိ၏။

ထိုမှတဖန် ခလောက်နီကျေးရွာဟု အမည်တွင်ခြင်းမှာ
သိပ်မကြာသေးသော သူကြီးဦးဖိုးနီ၏ ငယ်စဉ်ကမှ စခဲ့သည်။

ဖြစ်ပုံက ဤသို့နည်း။

ယခု ဦးဖိုးနီ၊ ယခင်မောင်ဖိုးနီကလေး အရွယ်ရောက်၍ တစ်ရွာတည်းနေ
မိဂွမ်းသွယ်နှင့် ချစ်ကြိုးသွယ်ရာမှ အာဝါဟ ဝိဝါဟ အမှုပြုချိန်၌
မောင်ဖိုးနီကလေး၏ ဖခင် ဦးဖိုးဖြူက သားငယ်မင်္ဂလာ ဆောင်အား
လက်ဖွဲ့ပြုရန်အတွက် ကျွဲတစ်ရှဉ်းကို သားငယ်၏ အမည်တူ ခလောက်နီဆွဲ၍
လက်ဖွဲ့အမှုပြုလေသည်။

မင်္ဂလာပွဲ၌ မိန်းမလဲရ။ လယ်ထွန်ရန်အတွက် ခလောက်နီဆွဲ
ကျွဲတစ်ရှဉ်းလဲရသော မောင်ဖိုးနီမှာ လွန်စွာဝမ်းမြောက်သွားလေ သည်။

ဤသည်ကို မောင်ဖိုးနီ၏ ဖခင် ဦးဖိုးဖြူမှ လက်ဖွဲ့ကျွဲတစ်ရှဉ်း
လက်ဝယ်အပ်ပြီး စိတ်ချအောင်မှာကြားလေသည်။

"သားဖိုးနီ၊ ဤအချိန်၌ ခေတ်ပျက်ကာလဖြစ်၍ သူခိုးသူဝှက်
ပေါ်လှသည်၊ မင်္ဂလာဦးည၌ ပင် လက်ဖွဲ့ကျွဲတစ်ရှဉ်း မပျောက်ပျက် အောင်
ဂရုပြုပြီးနေလေ၊ ဤသို့ခလောက်သံကြားနေမှ စိတ်ချလေ"

"ကလောက် ကလောက်"

ခလောက်သံကို ခေါက်ပြု၏။

"အကယ်၍ ခလောက်သံမကြားရတော့ပါက သူခိုးသူဝှက် များ
ကျွဲကိုလာဆွဲပြီ သေချာ၍ အမြန်ဆင်း၍ ဖမ်းပါလေ"

ဟု အတန်တန်မှာကြားလေသည်။ သူကြီးဖြစ်မည့် သားဖိုးနီ ကလဲ
ဖခင်မှာကြားသည့်အတိုင်း တသွေမသိမ်း လိုက်နာသည်။

မင်္ဂလာဦးညဖြစ်ပါသော်ငြား စိတ်ချလက်ချ မအိပ်အား။ တစ်ညလုံး
ဖခင်၏ လက်ဖွဲ့၊ ကျွဲနှစ်ကောင် ခလောက်သံအား တစ်ည လုံးနားစွင့်၍
တထိတ်ထိတ်နှင့် နားစွင့်နေရလေ၏။

ခလောက်သံကား တစ်ညလုံး ကြားရပါ၏။ သို့သော် နံနက်လင်း
သည်နှင့် ဆင်းကြည့်ရာ ကျွဲနှစ်ကောင်လုံး မရှိတော့ပေ။ ခလောက်သံ ကား
ကြားရဆဲ။ ကြားရပေမည်ပေါ့။ သူခိုးသူဝှက်များက ကျွဲလည်ပင်း မှခလောက်ကို
ဖြုတ်၍ သူတို့မင်္ဂလာဦးခုတင်တိုင်တွင် ချည်ပေးခဲ့ သည်ကို။ ဒါကြောင့် 'ကလောက်
ကလောက်'နှင့် တစ်ညလုံး အသံထွက် နေရခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

ဤသည်ကိုအစွဲပြု၍ 'ခလောက်နီ'ရွာဟု အမည်တွင်ခဲ့ခြင်း ပင်
ဖြစ်တော့သည်။

*

ဒီမိုကရေစီရပြီမို့ တိုင်းသူပြည်သားများအားလုံး ဝမ်းသာကြလေသည်။

သူတို့၏ ဝမ်းမြောက်မှုကို ပြသသောအနေဖြင့် လည်းကောင်း၊
လွတ်လပ်မှုအရသာကို ဖော်ကျူးခြင်း ဖြင့်လည်းကောင်း၊ မိမိတို့၏ နေအိမ်များကို
ယခင် စည်ပင် မြောင်းကိုကျော်၍ ပလက်ဖောင်းအထိ အိမ်ကို တိုးချဲ့ လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ယခင်က စည်ပင်မြောင်းကိုခွ၍ ဆောက် လုပ်ထားသော
ကျူးကျော်ဈေးရောင်းတဲများမှာ နေရာ မရှိတော့သောအခါ သူတို့လဲ ဒီမိုကရေစီရ၍
ကားလမ်းမဘေးတက်ကာ ဈေးရောင်းပြန်သည်။

လမ်းမနံဘေး၌ ဒီမိုကရေစီဈေးဖြစ်သောအခါ၊ ကားလမ်းမ ပေါ်မှ ဒီမိုကရေစီဒရိုင်ဘာများမှာ လမ်းမလည်ခေါင် ခပ်တည်တည် ရပ်၍ လူတင်လူချ လုပ်လေတော့သည်။

ကားလမ်းမလည်ခေါင်၌ ကားရပ်သောအခါ ဒီမိုကရေစီ ခရီးသည်များမှာ ယင်းဒီမိုကရေစီကားများအလာကို လမ်းမပေါ်၌ သာ စီတန်း၍ ဒီမိုကရေစီနည်းလမ်းအရ ရပ်စောင့်ခြင်း၊ ထိုင်စောင့် ခြင်းများ ပြုရလေသည်။

ထိုအခါ လွတ်လပ်မှုကိုနှစ်သက်သော ဒီမိုကရေစီဒရိုင်ဘာ နှစ်ဦး ဒီမိုကရေစီရပြီမို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကားပြိုင်မောင်းရာ လမ်းမ အလည်ခေါင်မှ စီတန်းစောင့်နေသော ဒီမိုကရေစီခရီးသည်များကို ရှောင်တိမ်းရင်း လမ်းမနံဘေး ဆောက်လုပ်ရောင်းချသော ဒီမိုကရေစီ ဈေးထဲသို့ ဝင်အောင်းလေရာ ဒီမိုကရေစီခရီးသည်နှစ်ဦး ထိပ်ဖူး၍ ၊ ဒီမိုကရေစီ ဈေးသည်တစ်ဦးမှာ နေရာ၌ သာပွဲချင်းပြီးလေတော့သည်။

ဒီမိုကရေစီဒရိုင်ဘာနှင့် စပယ်ယာမှာ ပြစ်မှုဒဏ်ခံရမည်စိုး ၍ ဒီမိုကရေစီနည်းအတိုင်း ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ ပြေးရရှာလေသည်။

ဤတွင် ပွဲချင်းပြီးလေသော ဒီမိုကရေစီ ကျူးကျော်ဈေးမှ ဈေး သားမှာ ဒီမိုကရေစီခေတ်တွင်သေသော ဒီမိုကရေစီမသာမို့ လွတ်လပ် မှုကို အပြီးသတ်ပြနိုင်ရန် ဒီမိုကရေစီလမ်းမပေါ်တွင်ပင် ကနားဖျင်း ထိုး လမ်းပိတ်၍ အသုဘအမှုကို ပြုလေသည်။

ကားလဲသွားမရ၊ လမ်းလဲဖြတ်မရနှင့် ဒီမိုကရေစီ လူသား များမှာ (၇)ရက်တိုင် သည်းခံ၍ နေကြရရှာသည်။

သို့သော် ထိုအမှုကိစ္စမှာ (၇)ရက်နှင့်ပင်မပြီး၊ ရက်လည်၌ အလှူရှင်ချက်ကျွေးသော ဒီမိုကရေစီမုန့်ဟင်းခါးမှာ အလွန်တရာ လက်ရာမြောက်ပြီး အများပြည်သူ ဒီမိုကရေစီလူများ နှစ်သက်ကြ၍ အသုဘအတွက်

ထိုးထားသော ကနားဖျင်းကို မဖျက်တော့ဘဲ ရက် လည်ပြီးနောက်နေ့မှစ၍ 'ဒီမိုကရေစီ မုန့်ဟင်းခါး'အမည်တပ်၍ လမ်းကိုပိတ်ကာ ဆက်လက်ရောင်း ချပါသည်။

ဤသည်သော ဒီမိုကရေစီ နည်းနာကို ဥပမာယူ၍ အချို့သော ဒီမိုကရေစီဈေးသည်များမှာ မရဲ တရဲနှင့်တစ်ဖုံ ရဲရဲတင်းတင်းတစ် သွယ်ဖြင့် ဒီမိုကရေစီ မုန့်ဟင်းခါးပုံ အတိုင်း လမ်းမပေါ်၌ သူတို့လဲ ဒီမို ကရေစီရကြောင်းပြ၏

။

ဤသို့ဖြင့် အများပြည်သူ ပိုင် ဒီမိုကရေစီလမ်းမကြီးပေါ်၌

"ဒီမိုကရေစီ မုန့်ဟင်းခါး ဆိုင်"

"ဒီမိုကရေစီ ခိုးကူးခွေ ရောင်းဝယ်ရေး"

"ဒီမိုကရေစီ ကြေးသံသတ္တု"

"ဒီမိုကရေစီ ဝက်သား တုတ်ထိုး"

"ဒီမိုကရေစီ ရေပိုက်ပြု ပြင်သည်"

"ဒီမိုကရေစီ ယမကာဆိုင်" စသည်ဖြင့် ဆိုင်များ

အရှိရှိပေါ်လာလေတော့သည်။

ထိုအခါ ဒီမိုကရေစီရထားရှာသော လမ်းသွားလမ်းလာများ မှာ မကျေနပ်ကြ။ ဒီမိုကရေစီရထားပြီမို့ လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်ကို လိုလားကြ၏ ။

ဒီမိုကရေစီကျူးကျော်များကလဲ ဒီမိုကရေစီခေတ်မို့ ဒီမိုကရေစီလမ်းမကြီးပေါ် လွတ်လပ်စွာရောင်းချခြင်းကို လိုလားကြ၏ ။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ဖက်ဒီမိုကရေစီသမားများ မကျေမနပ်မှုများ ပိုမိုကြီးထွားလာကာ ဒီမိုကရေစီနည်းအရသာ ဖြေရှင်းကြရန် ဦးတည်လိုက်ကြတော့၏ ။

ဒီမိုကရေစီလမ်းမကြီးပေါ်တွင် နှစ်ဖက်သော ဒီမိုကရေစီ လူများ
ဒီမိုကရေစီနည်းအရ လွတ်လပ်စွာရိုက်နှက်ပြီး သဘောထား များကို
ထုတ်ဖော်ပြသပြီးသောအခါ၊ ဒီမိုကရေစီလူ (၂၀)ခန့် ဆေးရုံ ရောက်ပြီး
(၇)ယောက်ခန့် အတွင်းလူနာအဖြစ် ရောက်ရှိကြလေ သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဒီမိုကရေစီနည်းအရပင် အဖြစ်မှန်ကို ပြန်
လည်စုံစမ်းကြရာ ဒီမိုကရေစီနည်းအရ ရိုက်နှက်ကြသောသူများ ဒီမို
ကရေစီလမ်းစဉ်အတိုင်း ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ ဒီမိုကရေစီခေတ်တွင် ဒီမို
ကရေစီနည်းအရ လွတ်လပ်စွာကားတိုက်ခံ သေဆုံးသွားသော ဒီမို ကရေစီမသာဉ်
သာ ဦးတည်ကြလေသည်။

သူမသေခဲ့ပါက ဤတဲမထိုး၊ ဤတဲမထိုးက မုန့်ဟင်းခါး မရောင်း၊
မုန့်ဟင်းခါးမရောင်းက ကျန်တဲများမထိုး၊ ကျန်တဲများမထိုး က ဤရန်ပွဲမဖြစ်ဟူ၍
တွေ့ရှိသောအခါ၊ မသာမှာသေပြီးမှ မျက်ဖြူ ပြန်ဆိုက်ရရာသည်။ ဒီမိုကရေစီရ၍
စည်ပင်မြောင်းပေါ် ကျော်၍ တိုးချဲ့အိမ်ဆောက်လုပ်ခဲ့သောသူများက
သူတို့ဖက်လှည့်မည်စိုး၍ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကြသည်။

ဤသည်ကိုသိသော မိဘဆွေမျိုးများက သေဆုံးသူအပြစ်ဖြစ် မည်စိုး၍
ကြေညာချက်စာတမ်းတစ်စောင်ကို ထုတ်ပြန်ရလေသည်။

ထိုကြေညာစာတမ်းမှာ

သေဆုံးသူမိမိမှာ ဒီမိုကရေစီခေတ်၌ ကောင်းမွန်စွာ လုပ်
ကိုင်စားသောက်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊

မိမိသေဆုံးခြင်းမှာလဲ သွေးရိုးသားရိုးသေဆုံးခြင်းဖြစ်၍ ကား
အတိုက်ခံရကာ သေဆုံးခဲ့ခြင်းမှာ ကောလာဟလသာဖြစ်ကြောင်း၊

ထိုနေ့က ကားတိုက်သည်ဆိုခြင်းမှာ သေဆုံးသူသည် အက
တိုက်နေရာမှ အမောဆိုနလုံးအောင့်ကာ သေဆုံးခြင်းဖြစ်၍ လူတွေ

ထင်မှတ်မှားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊

မိမိသေဆုံးခြင်းမှာ မည်သည့်ပယောဂမှမပါဘဲ ရှင်းရှင်း ဆန့်ဆန့်နှင့်သာ မိမိနေအိမ်၌ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း သေဆုံးခြင်းဖြစ် ကြောင်းကို သက်သေများဖြင့် ပြသနိုင်ပါကြောင်း၊

မိမိသေဆုံးခြင်းမှာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ နစ်နာ စေလိုသော ဆန္ဒမရှိကြောင်း၊

မိမိသဘောထားဖြင့်သာ စိတ်ကြိုက်သေဆုံးခဲ့ပါကြောင်း၊

စသည်ဖြင့် အကြောင်းရေ(၂၀)ကျော် အချက်အလက်ပေါင်း (၄၀)ကျော်နှင့် ကိုးကားစာအုပ်စာရင်း(၃၀၀)ကျော် မျက်မြင်သက်သေ ပေါင်း(၆၀၀)ကျော်ကို သက်သေပြု၍ သေဆုံးသူမှာ သူ့အပြစ်မရှိ ကြောင်း ပေါ်လွင်စေရန် သင်္ဂြိုဟ်စက်မှလက်ထွက်၍ ကန့်ကူလက် လှည့်ရရှာလေတော့သတည်း။

*

ဒီမိုကရေစီရပေပြီ။

ဦးဘမောင်သည် ဒီမိုကရေစီမတောင်း။ သို့သော် တစ်နိုင်ငံလုံးအတိုင်းအတာနှင့် ဒီမိုကရေစီ ချပေးလိုက်သောအခါ ဦးဘမောင်သည်လဲ အလိုလိုနေ ရင်း ဒီမိုကရေစီရသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီမိုကရေစီဆိုသည်မှာ လွတ်လပ်ခွင့်ဟု ဆိုကြ သည်။

ဦးဘမောင်လဲ ယခင်သဘောသားဟောင်းမို့ နိုင်ငံအတော်များများ

ရောက်ဖူးသည်။ တိုးတက်သော နိုင်ငံများတွင် လမ်းဘေးတွင် ဈေးရောင်းခွင့်မရှိ။ မိမိ နေအိမ်ကို အခွင့်မရှိဘဲ တိုးချဲ့ခြင်းမပြုရ။ ကြိုရာအမှိုက်မပစ်ရ၊ တွေ့ရှိ ကဒဏ်ငွေ။ လမ်းလျှောက်ရင်း ဆေးလိပ်မသောက်ရ။ ယာဉ်ရပ်နား ခြင်းမရှိသည့်နေရာတွင် ယာဉ်မရပ်နားရ။ ယုတ်စွအဆုံး မိမိနေအိမ် ၌ ပင် နေချင်သလိုနေခွင့်မရှိ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပါ က တရားစွဲဆိုခံရပေမည်။

ကိုယ့်ရွာတွင် ဤသို့မဟုတ်။ ဘယ်သူမှမသိပါက မိမိအိမ် (သို့)တိုက်ခန်းကို တိုးချဲ့ချင်တိုင်း တိုးချဲ့၍ ရသည်။ အရင်းအနှီးအနည်း ငယ်ရှိပါက ကြိုက်နှစ်သက်ရာ လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ စိတ်ကြိုက်ဈေး ဆိုင်တည်ခွင့်ရှိသည်။ အမှိုက်သရိုက်များ စွန့်ပစ်ပစ္စည်းများကို နှစ် သက်ရာ မြေလွတ်မြေရိုင်းတွင် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း စွန့်ပစ်ခွင့်ရှိ သည်။ လမ်းမပေါ် ဆေးလိပ်ကိုသောက်ရုံမက လမ်းမပေါ်တောက် ထုတ်ပြီး လွှင့်ပစ်၍ ရသည်။ ကိုယ်ပိုင်ကားရှိပါက ကားပါကင်မလို လွတ်ရာပလက်ဖောင်း၌ ခပ်တည်တည်ရပ်ထား၍ ရနိုင်သည်။ မိမိ နေအိမ်၌ ကက်ဆက်ပင်မက လော်စပီကာပင်တပ်၍ တစ်ရပ်ကွက် လုံးကြားအောင် သံသေးသံကြောင် ကာရာအိုကေပင် ဆိုနိုင်သေး၏ ။

ဤမျှလောက် လွတ်လပ်နေသောနိုင်ငံ၌ ဘာကြောင့် ဒီမိုကရေစီ တောင်းကြမှန်း ကိုဘမောင်နားမလည်။

ဒီမိုကရေစီရမှ ကောင်းခြင်းလား ဆိုးခြင်းလားမသိ။ စီးနေ သောကားများ ဈေးအဆမတန် ပြုတ်ကျသွားခြင်းပင်။

သူတစ်သက်လုံး သင်္ဘောလိုက်ပြီး ရှာထားသောငွေဖြင့် ဝယ် ထားသောကားမှာ ဈေးအဆမတန် ပြုတ်ကျသွား၍ အထိနာခဲ့ရပြီး ပေပြီ။

ယခုလဲ လက်ကျန်ငွေဖြင့် ဈေးပေါပေါရသော ကားကောင်း တစ်စီးကို ထပ်ဝယ်ထားရပေပြီ။ ဒါကို တက္ကသိုလ်တက်နေသော သမီး ငယ်က

ခါတိုင်းကျောင်းကို ဘတ်စ်ကားနှင့် သွားနေရာမှ ကားဈေးကျ၍ သူငယ်ချင်းများ ကိုယ်ပိုင်ကားဝယ်စီးကြ၍ သူ့ခမျာ လိုင်းကား နှင့်သွားရသည်မှာ မျက်နှာငယ်လှကြောင်း မျက်ရည်တဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ဆို၍ ယခင် ထောင်ကျော်ကားကို ရာကျော်မျှပင်ကျ၍ သမီးမျက်နှာ မငယ်ရလေအောင် တစ်စီးဝယ်ပေးရလေပြန်သည်။

ဤတွင် ကားဝယ်ပေးရတာ က တစ်ခါပဲ ကုန်ကျတာမို့ ကိစ္စ မရှိ။ အဓိကက ယခင် သမီးကျောင်းသွားလျှင် ဘတ်စ်ကားခမျာသာ ကုန်နေရာမှ ယခုတော့ ဓာတ်ဆီဖိုးတိုးကုန်နေ၍ မျက်လုံးပြူးနေရ ခြင်းဖြစ်၏ ။ ကားဈေးကျသော်လည်း ဆီဈေးကမကျ၍ ကုန်ကျစရိတ် တိုးတာသာ အဖတ်တင်နေ၏ ။

အလုပ်အကိုင် အခွင့်အလမ်းက တိုးမလာ။ ဝင်ငွေကတိုး မလာဘဲ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းက ပိုကုန်နေ၍ ယခင် မဖောင်းတဖောင်း အိတ်ကပ်ကလေးက တဖြည်းဖြည်း ပါးလျားလာလေပြီ။

ထို့ကြောင့် ဒီမိုကရေစီရ၍ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများ ဈေးကျလာ သည်ကြားပြီး တောသူမယားပင် ကားဝယ်စီးရန် အကြံမပေါ်စေရန် ရွာဘုရားသို့သွားကာ ကြိုတ်၍ ဆုတောင်းကာသာ နေရလေတော့ သတည်း။

*

ကိုဘဖေလဲ ဒီမိုကရေစီရပေပြီ။

ကိုဘဖေသည်လဲ ဒီမိုကရေစီတောင်းသည့် အထဲတွင်မပါ။ သူ့ဘာသာသူ ပန်းရံကလေးလုပ်၊ အလုပ်မရှိက အိမ်သာကျင်းလေးတူးပြီး အေးရာအေး

ကြောင်းနေ၊နေခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် အားလုံးအတိုင်းအတာနှင့် ဒီမိုကရေစီ ပေးချလိုက်သောအခါ သူလဲ ဘုမသိဘမသိနှင့် ဒီမို ကရေစီ ရသွားခြင်းဖြစ်၏။ ဒီမိုကရေစီရသွားသောအခါ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ထိုဒီမိုကရေစီကို ပိုက်ထားရမှာ လား၊ ချပဲချထားရမလား သူမသိ။ လက်ထဲတွင်လဲ နတ္ထိ၊ သူသိသည်က

ဒီမိုကရေစီ ရသွားသောအခါ မဆီမဆိုင် တယ်လီဖုန်းဈေး များ ကျသွား၏။

ယခင်က တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးကို အရင်းငွေဆယ့်ငါးသိန်း၊ အပြင်ပေါက်ဈေး သိန်းငါးဆယ်ကျော်အထိ ဖြစ်ဖူးသည်ဟု သူကြားဖူး သည်။

ထိုစဉ်က တိုက်အိမ်(တိုက်ခန်း)တစ်ခန်း ဈေးသိန်းသုံးဆယ် ကျော်။ ထိုကာလ၌ လက်ကိုင်ဖုန်းက ပေါက်ဈေးသိန်းငါးဆယ်ကျော် ကို ဘယ်လိုအရူးများက ကိုင်ကြပါလိမ့်ဟု သူတွေးဖူးသည်။

ယခုအခါ တယ်လီဖုန်းဈေးက သိန်းဂဏန်းဆိုတော့ သူ တစ် သက်နှင့်တစ်ကိုယ် မမျှော်မှန်းဘူးသော တယ်လီဖုန်းကို ကိုင်ချင်နေမိ သည်။ လူအတော်များများကလဲ ဖုန်းနဲ့ကနွားနဲ့ ဖြစ်နေကြပြီကိုး။ ထို့ကြောင့် တယ်လီဖုန်းကိုင်မှ လူရာဝင်သောခေတ်တွင် သူလဲ လူရာ ဝင်စေရန် အိမ်ဂရန်ပေါင်၍ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံး ဝယ်ကိုင်လိုက်လေ တော့သတည်း။

တယ်လီဖုန်းကိုင်ပြီးတော့လဲ ဆက်ရမယ့်သူကမရှိ။ ပျောက် သွားရင်လဲ ငွေနှစ်သိန်းမို့ ပုဆိုးခါးပုံစထဲ ဖွက်ရတာ ကလဲအမော။

နောက်ဆုံးဖုန်းရှိပြီး ပြောစရာလူမရှိ၍ သူ့လိုပဲ လူရာဝင် နေချင်သော မိန်းမဖြစ်သူပဲပြုတ်သည်မိပဲကိုပါ အရစ်ကျစနစ်ဖြင့် ဖုန်းတစ်လုံးဝယ်ပေးလိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ခါတိုင်းဆို သေသေရှင်ရှင် ဘယ်တော့မှမမေး သော သူ့မိန်းမမိပဲက သူ့အားတိုင်းယားတိုင်း

"ရှင်ဘယ်မှာလဲ၊ ရှင်ဘယ်လျှောက်သွားနေလဲ၊ ဒီနေ့တော့ ကန်စွန်းရွက်ပဲ ကြော်ထားတယ်"

စသည်ဖြင့် တယ်လီဖုန်းနှင့်ဆက်ပြီး အာချောင်နေလေတော့ သည်။

အစပိုင်းတော့ အများနည်းတူ ဖုန်းလေးပြောရတာ ပျော် သလိုလို၊ ဘဝင်မြင့်ချင်သလိုလို ရှိသော်လဲ ကြာလာသောအခါ အလုပ် အကိုင်က တိုးမလာ၊ ဒုံရင်း။ တယ်လီဖုန်းဘေ(လ်)ကသာ တစ်လ တစ်သောင်းမျိုး၊ နှစ်သောင်းမျိုးတိုးလာ၍ မျက်ဖြူဆိုက်ရသော အခြေ အနေသို့ ရောက်လာတော့၏ ။

ထို့ကြောင့် ဖုန်းသံမြည်လာသောအခါ စိတ်ဆိုးပြီး

"သောက်ကန်းမ ဖုန်းချည်းခွဆက်မနေနဲ့၊ ဖုန်းဘေ(လ်) ဆောင်ဖို့ ပိုက်ဆံပေါနေတာမဟုတ်ဘူး သေနာမရဲ့"

ဟူသော ပီယဝါစာစကားကို တစ်တစ်ခွခွကြားအောင် ပြော ရသောဘဝကို ရောက်ရလေသည်။

မိပဲကလဲ ပါးသည်။ ထိုကဲ့သို့ အကြိမ်တစ်ရာမျှ ဆဲဆိုခြင်း ပြီးစီးမှ နားလည်ခြင်းကိုရောက်၏ ။

ထိုသို့ဖြင့် ဝယ်ထားပြီး နေ့ခင်းပိုင်း အသံမမြည်တော့သော တယ်လီဖုန်းမှာ ကိုဘဖေအိပ်ပျော်ပြီး ညခင်းဆယ့်နှစ်နာရီစွန်းစွန်း တွင် အသံထမြည်ပြီး အိပ်မှုနံစုံမွှားနှင့် ဟယ်လိုလိုက်မှ

"ဒီအချိန်လေး ဖုန်းဘေ(လ်)သက်သာလို့ ဆက်တာပါတော်"

ဟူသော နံဘေးနားခွေအိပ်နေသော မိပဲအသံကြားမှ

"အာ ဒီဂန်းမတော့"

ဆိုကာ မိပဲတင်ပါး ထကန်ခြင်းဖြင့်မှ ပြီးစီးခြင်းကို ရောက်
လေတော့သတည်း။

*